

(Medián je menší zvon ve věži našeho kostela a údajně jeden z nestarších)

Jubilejní pout' mládeže - Řím 2000

O tom, jak jsme putovali do věčného města, co jsme tam prožili ...

a ještě mnohem více

Mnoho lidí říkalo: "Co je to za hloupost štrachat se v takovém vedru do Říma a co z toho vlastně máme, že jedeme za tím papežem." V následující reportáži vám chceme alespoň trochu přiblížit něco z toho, co jsme zde prožili.

Přípravy vrcholí ...

Rozhodnout se nebylo lehké, vždyť bylo mnoho námitek. Velké horko, mnoho lidí, ... cena (5.100,- + jídlo). Ale kdo se rozhodl, že pojede, určitě toho dnes nelituje. A pak také papež. Dokázal, že miluje mládež. Několikrát přijel za námi (Čenstochová, Svatý Kopeček, Hradec Králové, Paříž,...). A nyní, když nás pozval do Říma, nemohli jsme jeho pozvání odmítnout.

Přečtěte si kousek jeho poselství, které nám před rokem napsal:

Moji drazí, vybízím vás, abyste se s radostí vydali na pout' k tomuto velkému církevnímu setkání, které je plným právem pojmenováno "Jubileum mladých". Připravujte se překročit práh Svaté brány a vězte, že projít jí znamená posílit svou víru v Krista, abyste žili novým životem, který nám On dal."

Setkání v Římě mělo probíhat od 15. do 20. srpna, ale pro naši diecézi (tedy, pro toho, kdo chtěl jet dříve) bylo připraveno několik málo dní pobytu v diecézi Fermo, kde jsme se měli fyzicky, psychicky i duchovně připravit na toto mimořádné setkání.

Odjíždíme směr Itálie ... (9. srpen)

Když konečně udeřila ta dlouho očekávaná hodina "H", téměř všichni jsme si to namířili k našemu kostelu, abychom před tou dlouhou poutí poprosili našeho Pána i jeho matku Marii o ochranu a pomoc. Otec Pavel nám řekl krátké slovo na cestu a dal požehnání. Pak jsme se ještě společně vyfotili, zamávali těm, kteří se s námi přišli rozloučit a pak jsme se pomalým krokem vydali na cestu k ústeckému nádraží. V Hradci Králové, odkud se mělo odjíždět, jsme se setkali s dalšími poutníky z celé naší diecéze (asi 500) a slavili mši svatou společně s kněžími a biskupy Dominikem a Josefem. Otec Dominik nám připomněl, jaký je význam naší pouti do Říma. Po mši svaté nastalo nasedání do autobusů a vyřizování všelijakých organizačních záležitostí. Potěšením pro nás bylo, že s námi v jednom z autobusů jel také otec biskup Josef. Cesta byla dlouhá, noc bezesná, zastávky každou třetí hodinu. V časných ranních hodinách mnozí z nás zaregistrovali, že jsme projeli přes Italské hranice. Pak dále vnitrozemím, stále stovky kilometrů na jih. Cestu nám krátil jenom Tomáš hrou na kytaru a zpěvem a pak také náš "šéf autobusu číslo 206" Vojta, který nás neustále poučoval o tom, jak se máme chovat. Díky tomu také byl náš autobus snad nejvzornějším autobusem z celé výpravy (vždy, všude včas).

Konečně kolem 11 dopoledne jsme sjeli z dálnice a namířili si to do městečka zvané "Kacago", abychom zde spolu s místními hostiteli slavili mši svatou. Poté nás ještě pozvali na skromný oběd a následovaly opět dlouhé chvíle v autobuse, krácené zpěvem, jídlem, občasnou modlitbou, ale ponejvíce "spánkem". Zbývá pouze dodat, že spolu s námi "oušťáky" cestovala do Říma také mládež z Lanškrouna a okolí.

První dny v Itálii (10. - 14. srpen)

Prvním cílem naší cesty v diecézi Fermo (na břehu Jadranského moře a nedaleko od Loreta) bylo starobylé opatství "Abbazia di Fiastra", kde nás přivítali místní bratři cisterciáci. Zde jsme se trochu zdrželi, protože jeden z autobusů měl kolizi a protože byl nepojízdný (nikomu se díky Bohu nic nestalo), náš autobus musel přivést jeho osádku. Poté jsme se rozdělili a každý z autobusů zamířil do svého předem určeného městečka. Bylo již pozdě večer, když jsme spatřili vytouženou ceduli s nápisem "MOGLIANO". Na místním parkovišti již netrpělivě čekali naši hostitelé - rodiny z místní farnosti. A tak jsme se co nejrychleji rozdělili do skupinek po dvou až čtyřech lidech a každý odcházel se svou rodinou. Ten večer (noc) jsme si vyzkoušeli, jak moc potřebné a užitečné je učit se světové jazyky. Ovšem angličtináři byli až na výjimky vedle, protože Italové angličtinu spíše odmítají. A tak, když jsme si odbyli potřebné seznamování a fráze, už na nás čekaly vytoužené postele. Další dny (pátek, sobota, neděle) ubíhaly rychleji než jsme čekali, i když program byl velice nabitý. Pokusíme se tyto dny popsát.

V pátek hned ráno po snídani v rodinách jsme si to namířili k moři. Tam se nám tůze moc líbilo a tak mnozí radostí z toho, že se asi poprvé koupou v moři, "kvičeli", jak tento nadšený jekot označil pan biskup Josef. Společný oběd nám připravili naši hostitelé na farním prostranství a jednalo se vskutku o oběd "italský". Po obědě jsme se vydali na cestu do opatství, kde mělo probíhat naše diecézní setkání. Zde také otec biskup promluvil na téma pout' a řekl, že je velice důležité to, jak svoji pout' duchovně prožíváme. Pro dokreslení použil úryvek z knihy Babička od Boženy Němcové o tom, jak babička s dětmi prožívala pout' do Svatoňovic. Navečer jsme odjeli do dalšího malebného městečka s názvem "Servigliano", kde se konala mezinárodní mše svatá pro ty, které diecéze Fermo hostí. Po ní následovala festa, či-li slavnost, na které se jednotlivé národy představili. Také my jsme představili svou zemi ostatním národům. A krátce po půlnoci jsme odjížděli opět za svými rodinami a cestou mnozí "drtili" italská slovíčka a fráze. V sobotu jsme si prohlédli naše městečko Mogliano. Má asi 5000 obyvatel, asi 4 kostely a jeden klášter. Všude jsou kněží a v klášteře řeholníci. Také místní pan starosta nás srdečně přijal a ukázal nám svou rezidenci. Poté jsme nasedli do autobusů, poobědvali "ze sáčků" a v opatství

jsme slavili českou mši svatou. Po ní jsme se ještě sešli na vikariátních setkáních, kde jsme si popovídali o tom, jak se žije mládeži v různých farnostech. Také se nám představil náš vikariátní kaplan pro mládež - pater Pavel Mistr. Mimochodem ústecký vikariát byl nejpůsobivější.

Odpoledne už bylo ve znamení pouti do blízkého Loreta, kde se uchovává část zdiva domku, ve kterém žila Svatá Rodina Nazaretská. Tímto domkem jsme také po skupinách procházeli. Pro mnohé to byl jeden z velkých zážitků celé pouti. Navečer pak před loretskou bazilikou probíhala mezinárodní slavnost, na které se zúčastnili mnohé národy. Češi zde tvořili nepřehlédnutelnou skupinu poutníků.

V neděli jsme v místním farním kostele oslavili spolu s našimi hostiteli nedělní bohoslužbu, při které náš autobus hrál a zpíval české písně. Potom následoval oběd a odpoledne strávené s rodinami. Odpoledne jsme se přesunuli do blízkého městečka "Corridoni", kde jsme se krátce setkali s ostatními poutníky z naší diecéze a poté vyšli na blízký kopec "Villa Fermani". Zde proběhl večer, který pro nás na rozloučenou připravili naši hostitelé a kde jsme také ústy otce biskupa poděkovali za skutečně vlídné přijetí. A pozvali naše hostitele na návštěvu do Čech. Potom už každý spěchal do postele, neboť ráno se mělo odjíždět směrem na Řím.

Řím nás vítá ... (14. srpen)

Hned ráno po srdečném a mnohdy dojemném rozloučení s "našimi rodinami" jsme se vydali do opatství, abychom se zde sešli s ostatními a společně pak odjeli do Říma.

Cesta do Říma byla mimořádně krásná, neboť jsme projížděli přes Apeniny. Nejdelší tunel, kterým jsme projeli, měřil něco přes deset kilometrů. Cestou jsme zastavili na velkém poutním místě "San Gabriello", kde je klášter passionistů a uchovávají se zde ostatky svatého Gabriela - jednoho italského světce. Cestou nás provázelo asi 50 stupňové vedro. Když jsme však projeli skrz tunely na druhou stranu Apeninského pohoří, uvítal nás prudký liják.

Asi po čtyřech hodinách jsme vjížděli na předměstí Říma a navečer kolem 19 hodiny jsme byli na místě našeho ubytování. Když se konečně vyřídili formality (asi jsme měli štěstí - trvalo to jen 2 hodiny), byli jsme rozděleni do jednotlivých škol. Náš autobus "vyfásoval" jednu uměleckou školu a jak se ukázalo, byla i velmi "vkusně" vyzdobená.

Naše ubytování jsme sdíleli společně s dalšími třemi autobusy a byli tu ubytováni i jiné národy. Ovšem katastrofa (zvláště pro něžné pohlaví) - voda pouze studená, sprchy společné na dvoře, voda v našem podlaží moc netekla. Ale jak se později ukázalo, nebyli jsme na tom zase tak špatně. Když jsme se konečně ubytovali, šli jsme hledat baziliku Svatého Kříže Jeruzalémského, kde se mělo nacházet České národní centrum. Nemuseli jsme dlouho hledat, od naší školy to bylo jen asi čtvrt hodiny chůze, takže jsme stihli ještě kousek programu, který zde probíhal pro všechny poutníky z Čech. Po té jsme již vyčerpaní ulehli a těšili se, co nám další dny přinesou.

Římský deník ... (15. - 20. srpen)

Konečně jsme se přiblížili k cíli našeho putování - setkání se svatým otcem. K tomu jsme měli příležitost hned následující den - úterý. Ten den začal docela dobře. Až na překvapení od organizátorů v podobě policejních kontrol. Naše národní centrum se totiž nacházelo na náměstí před bazilikou Svatého Kříže, kde bylo postaveno pódium a celý areál byl oplocen zátarasy. Dovnitř se muselo vcházet přes policejní detektory a také naše zavazadla byla podrobena tvrdé kontrole. Mnohý z nás přišel o kapesní nůž, otvírák na konzervy apod. Nicméně, než se všichni dostali dovnitř, hezkých pár minut již probíhal program. A tak mnozí nestihli slovo na den Otce biskupa Josefa.

Pro dokreslení našeho pobytu v diecézi Fermo přinášíme několik dojmů a postřehů, které napsali mladí z našeho autobusu.

Moře mi dává pocit obrovské svobody a volnosti. Ale stejně tak je i nebezpečné. Každá svoboda má v sobě riziko, že se v ní člověk utopí. Chvála Pánu za nesmírný obzor i úzkou náruč.

Třeba jen procházka po pláži, nechajíc vodu, aby omývala nohy jdoucí po oblázcích je úžasný Boží dar. Díky za něj. Bylo to fajn. Slaná voda, sůl v puse, azuro a 35°C

Naši Italové jsou velmi pohostinní, veselí a správně blázniví. Boží pomoc jim a jejich rodinám.

Přeji dobré trávení všem ! Naši hostitelé myslí na nás a my na ně (určitě pro nás mají opět dobrou večeři)

Myslím si, že Pán Bůh nadílí své milosti občas po pěkně velkých porcích. I přes únavu a různé fyzické handicap byly minulé dny doslova přeplněny dary, o kterých se budeme dovídat a chápat je třeba postupně. Už se těším, co má Hospodin připraveno na další dny. Díky vám všem!

Nejlepší byla ta oslava v Loretu. Na náměstí bylo pěkné, jak se různé kultury spojily. Stály o jedno - o Boha, mír a krásné chvíle pro všechny. Bylo vidět, že i přes Babylónský syndrom se všichni dorozuměly celkem dobře a užívaly si ty krásné chvíle dohromady. Poděkování by patřilo všem, teda hlavně vedení, duchovní správě a velký, převelký dík Jarče za její trpělivost a obětavost s jakou nám vše tlumočila a překládala, i když toho měla plný zuby. Dík moc.

Setkání v Loretu bylo asi vrcholem přípravného pobytu na Řím. I přes tlačence a množství lidí, které nedovolovalo pobýt v Nazaretském domku delší dobu, zde byla cítit síla modliteb. Člověk to vždy nějak pocítí, že na tom místě je nebe blízko zemi.

A cestou do Říma .....

Jedu se setkat s Kristem žijícím ve své církvi.

Kromě sdílení společenství s ostatními bratry a sestrami chci načerpat milosti spojené s Jubilejním rokem.

Jedu poutí za Kristem. Proto dík za každého, kdo se mi s ním pomůžete setkat.

Už abychom tam byli.

Přál bych si, aby naše společenství získalo novou sílu do společné cesty v naší farnosti. Mám za co děkovat i za co prosit.

Začíná to dobře - postřeh

Jen tak dál - vzkaz

Chci být otevřený pro Boží milost - předsevzetí

Doufám, že na týchle cestě najdu to, co hledám, i když nevím, co to je..... Je tu zatím fajn.

Tak teď aby to všechno dobře dopadlo ! A my byli po návratu aspoň trošku lepší.

Těším se, že se budu moci setkat s lidmi stejného duchovního smýšlení jako máme my.

Líbí se mi tady. Těším se na setkání s papežem ! A do Říma ! Doufám, že budu otevřená pro působení Boží milosti. Díky všem, kdo mají na tomto setkání podíl. A také díky vedení našeho autobusu, i panu řidičovi a vám všem, kdo cestujete v čísle 206 !

Na mši svaté, kterou celebrouval pan kardinál Vlk už byli téměř všichni, ale sezení na holé zemi a přímé slunce mnohým nedělalo dobře, takže se ocitli v rukou zdravotníků. Naše skupinka se patrně řídila dobře míněnými radami Vojty M., že je třeba neustále pít (nebylo řečeno co, a tak mnozí měli problémy s rovnováhou), nosit pokrývku hlavy a případně se i natírat ochrannými krémy (toho naopak mnozí nedbali a tak se začali podobat rudochům). Ale zpět k programu. Mše svatá nás velice zaujala, i když nebyla úplně česká. Na začátku totiž místní farář kostela Don Simone umyl vybraným jedincům nohy na znamení přijetí nás poutníků. Po mši svaté se většina poutníků odebrala pokud možno do stínu, aby si vychutnala oběd z vlastních zásob. Brzy po obědě jsme se vydali na cestu do Vatikánu, kde se mělo konat přivítání se svatým otcem. A jak se ukázalo, bylo velice moudré vyjít včas, poněvadž náměstí bylo totálně ucpáno davy mladých lidí, ze všech možných národů a skupin, které o sobě dávali všem okolo vědět svým hlasitým zpěvem, jásosem, máváním vlajek apod. Tu a tam se mihla také naše národní vlajka, ale větší skupina Čechů se pohromadě neudržela. Také lidé z naší skupiny se pod nápořem davů brzy ztratili. Když jsme konečně dorazili do Vatikánu, čekali nás při vstupu na Svatopetrské náměstí policejní kontroly a detektory. Hodiny čekání na slunci nám zpříjemňovalo jenom občasné kropení vodou. Když slunce zašlo za Vatikánskou baziliku (kolem 20,00), kolem se na obřích obrazovkách objevil svatý otec, který si to nejprve namířil ke své katedrále - Lateránské bazilice. Zde se měl přivítat s tisíci poutníky z Itálie. Teprve potom se vydal se svým papamobilem na cestu do Vatikánu. Když přijel na místo, přesedl do otevřeného vozu a projížděl mezi poutníky shromážděnými na náměstí. Krátce po 21 hodině začal program. Svatý otec nás uvítal slovy:

"Drazí přátelé, kteří jste putovali tolik mil z tolika směrů do Říma k hrobům apoštolů, dovoluji vám abych vám úvodem položil otázku, co jste sem přišli hledat? Přišli jste slavít své Jubileum, Jubileum mládí církve. Vaše putování není jen tak obyčejnou cestou: když se vydáváte na pouť nechcete se jen rekreovat nebo najít kulturní vyžití. Proto mi dovoluji, abych se vás ještě jednou zeptal. Co jste sem přišli hledat? Nebo lépe, co zde chcete najít.

Existuje jen jedna odpověď: přišli jste hledat Ježíše Krista! Ale Ježíš Kristus je první, kdo hledá vás. Slavení Jubilea nemá jiný smysl, než slavít a setkat se s Ježíšem Kristem, Slovem, jež se stalo tělem a přebývalo mezi námi..."

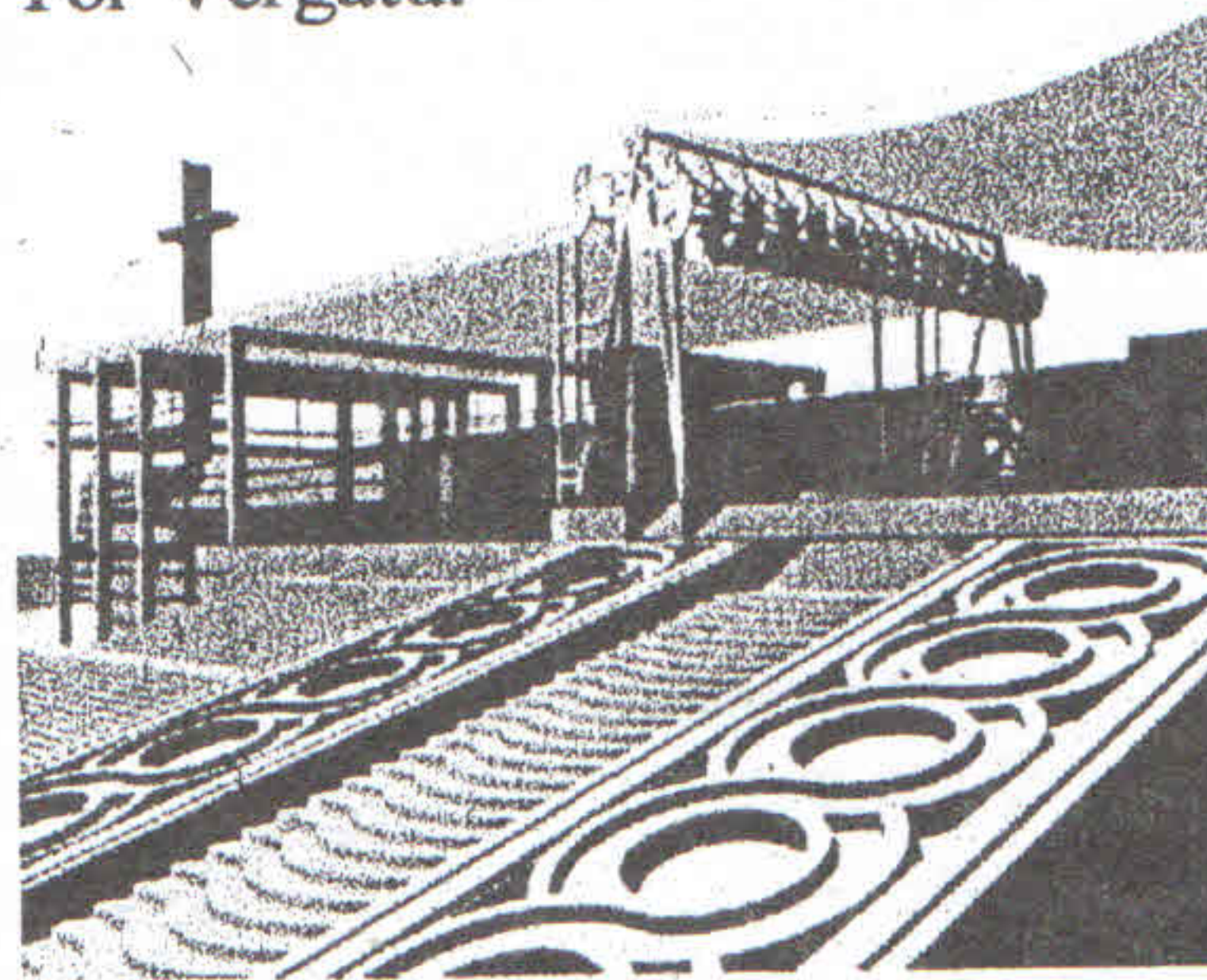
Když uvítání skončilo (kolem 22. hodiny), všichni jsme přemýšleli, jak se vrátíme domů. Cesta metrem a jinými dopravními prostředky nepřicházela v úvahu a tak nám zbylo jen jediné. Vzít mapu a jít pěšky. Trvalo nám to asi 2,5 hodiny a tak jsme byli rádi, že jsme doma. Na zakončení dne do národního centra šel už jen málokdo.

Středa byla ve znamení opět pouti do Vatikánu. Tentokrát jsme měli projít Svatou branou. Po krátkém ranním programu jsme se znovu vydali na pouť. Když jsme přicházeli na místo, viděli jsme již zdáli, že konec fronty do baziliky je až na konci náměstí. Ovšem šikovní průzkumníci našeho autobusu zjistili, že se dá jít jinou stranou. To se nám také podařilo díky řetězu z rukou, a tak jsme nakonec čekali ve frontě jen asi půl hodiny. Konečně jsme po skupinkách vstoupili Svatou branou do baziliky a měli jsme štěstí. Organizátoři totiž nutili dav vstupovat všemi branami. Baziliku jsme si prohlédli každý sám nebo v malých skupinách, neboť se zde neustále tlačily velké davy. Kdo ovšem chtěl, mohl se i pomodlit v některé přilehlé kapli, kde bylo docela prázdno. Mnozí z nás se také vydali do krypty baziliky, kde jsou hroby papežů a zvláště hrob svatého Petra. Zde jsme se krátce pomodlili. Někteří se zastavili také u hrobu arcibiskupa Berana. Potom se dostavil hlad a tak jsme si udělali v přilehlých ambitech chrámu piknik. Navštívili jsme i vatikánskou poštu, abychom svým drahým poslali domů alespoň pohled a pak už jsme se vydali k metru, abychom včas přijeli na

prostranství Maximova cirku, kde byla asi pro 200 tisíc poutníků slavena mše svatá. Z ní jsme toho moc neměli, neboť zde nebylo ani slovo česky a navíc se dostavila únava. Po mši svaté si už každý zařídil svůj vlastní program. Někdo jel odpočívat, jiný prohlížet památky nebo navštívit další baziliky, někdo ochutnávat místní zmrzlinu a další speciality. Mnozí navštívili tzv. "incontragiovanni", což byly nejrůznější setkání na mezinárodní úrovni, pořádaná různými národy, organizacemi, hnutími apod. Ty pak probíhaly také ve čtvrtek a v pátek večer.

Ve čtvrtek dopoledne se konala v národním centru katecheze otce kardinála Vlka na téma "kříž v životě člověka". Otec kardinál nám připomněl, že Vtělení neznamená jenom "vánoce", ale především události Velkého pátku. A tak to je i v životě člověka. Kříž nelze rozumově často pochopit, odůvodnit, ale je třeba ho přijmout, protože jedině tak se člověk otevírá novému životu s Bohem. Po katechezi jsme slavili českou mši svatou. Dopoledne bylo volnější a tak záleželo na každém, jak ho využije. Mnozí ho využili k odpočinku. Navečer se opět konala na různých místech Říma "incontragiovanni", ale bylo možné zajít si třeba na adoraci, koncert či výstavu.

Páteční ráno začalo opět katechezí. Tentokrát se jí ujal otec arcibiskup Graubner a její téma znělo "svatí nového tisíciletí". Je potřeba stát se svatými. Šanci má opravdu každý, je třeba, abychom ji nepromarnili. Po katechezi následovala opět mše svatá a volné dopoledne. Mnozí využili také možnosti slavít svátost smíření. Dopoledne se u Kolosea konala mezinárodní křížová cesta, ale Češi si samozřejmě udělali svou křížovou cestu. Ta začala večer po devatenácté hodině a byl to vskutku mimořádný zážitek, protože byly přineseny relikvie částí skutečného Kristova kříže, části tabulky s nápisem "Ježíš Nazaretský, král židovský" a také hřeb z Kristova kříže. Všechny tyto relikvie se uchovávají v kostele Svatého kříže Jeruzalémského, kam je ve druhém století přinesla ze Svaté země císařovna svatá Helena. Naše skupinka se aktivně účastnila křížové cesty, když si připravila dvanácté zastavení. Několik lidí mělo možnost uctít tuto vzácnou relikvii. Na závěr tohoto dne jsme dostali ještě informace různé důležitosti týkající se zítřejšího putování na Tor Vergatu.

pódium na Tor Vergatě

V sobotu ráno jsme museli vstávat trochu časněji, protože program začínal již v 7,30 mší svatou a požehnáním na cestu. Naš "autobus" se preventivně shromáždil blízko východu z našeho centra, abychom byli včas připraveni na "dobytí" Tor Vergaty. Na tomto místě se totiž konala večerní vigilie a závěrečná mše svatá se svatým otcem.

Tor Vergata je univerzitní městečko na samém okraji Říma, vzdálené asi 15 km od centra. Naše skupina zvolila možnost jet hromadnou dopravou - autobusem.

Kupodivu se nám podařilo jet hned tím prvním. Na cílové zastávce jsme se vydali směrem, kterým šel největší dav, asi po 1/2 hodině cesty jsme došli k prvním sektorům (naš byl zelený s číslem 3) a celkem rychle jsme ho našli. Jaké bylo naše překvapení, když jsme ho uviděli - byl již téměř obsazený. Začali jsme si hledat každý aspoň kousek místečka mezi lidmi na vlastní pěst. Nakonec jsme se všichni nějak uvelebili a dokonce jsme byli i pohromadě. To bylo asi 11,30 a do začátku programu nás dělí něco přes 6 hodin a do západu slunce...? Čas jsme využívali různě - jídlem, spánkem, poléváním a koukáním na hodinky. Po chvíli začalo naše pány zajímat, kde se asi vydává jídlo, na které máme lístky a vydali se ho hledat. Byl to úkol téměř nadlidský, protože se vrátili víc jak za hodinu, a to ještě s obtížemi. Do prostoru Tor Vergaty totiž nepřetržitě proudily davy lidí, a proto na některých místech italská dobrovolníci vytvořili hradbu a přestávali pouštět. Jen těžko se jim vysvětlovalo, že na tom místě už dávno "bydlím". Ale všechno dobře dopadlo, sehnali jsme i dostatek vody a dokonce i slunce začalo být snesitelnější.

Kolem 18. hodiny začal program písněmi a svědectvími z různých koutů světa na hlavní tribuně. A konečně, před osmou hodinou večerní jsme poznali, že papež je na blízku. My jsme byli blízko průjezdové cesty, takže jsme ho viděli dobře. Když projel všechny ty cesty, zahájil pak na tribuně večerní vigilií. Během této slavnosti byli mimo jiné připomenuti největší mučedníci od počátku křesťanství až do dnešní doby, představovaly se přítomné národy, zpívalo se. Vyvrcholením programu byl úryvek z evangelia (Mt 16,15) a homilie svatého otce.

Na závěr jsme všichni mohli s rozsvícenou lampičkou obnovit své křestní sliby. Papežovu projev jsme mohli naslouchat a rozumět díky překladu z rádia. Papež byl mnohokrát přerušen potleskem a i on sám spontánně reagoval na projevy mladých. Velký ohlas sklidil, když se po skončení homilie zeptal: "A co budeme dělat teď? Vždyť už je jedenáct hodin!". Papež nám popřál dobrou noc a celý tento nádherný večer byl zakončen velkolepým ohňostrojem. Ještě dlouho trvalo než plocha utichla (aspoň trochu) a my jsme usnuli. Houkání sanitek však neustalo ani v noci.

Většina z nás spala jen krátce, v noci byla kupodivu pěkná zima a již kolem sedmé nás vzbudila hudba a zpěv. Vystáli jsme si fronty na WC, něco málo pojedli a čekali jsme na začátek mše svaté. Před ní profrčel papamobilem svatý otec blízko nás a za chvíli už začala mše svatá. Jedním z ústředních bodů byla opět promluva svatého otce na téma eucharistie.

Na závěr, po modlitbě Anděl Páně, svatý otec pozdravil přítomné národy a vyhlásil místo příštího dne mládeže, který se bude konat v Kanadském Torontu, roku 2002.

Návrat domů ... (21. srpen)

A teď nás čekala strastiplná cesta zpět na naši ubytovnu. Naštěstí jsme dobře stihli autobus a zpátky jsme byli už kolem 14. hodiny. Měli jsme tedy dost času si sbalit, omýt se ve sprše (mimořadně na koupání v plavkách jsme si rychle zvykli) a ještě koupit nějaké dárky, zmrzlinu, ovoce apod.

Kolem páté přistavili řidiči autobusy a my naložili naše zavazadla, rozloučili jsme se s ubytovateli a vyrazili směr Česká republika.

V pondělí jsme se s ostatními autobusy Hradecké diecéze sešli na jednom parkovišti v Rakousku ke společnému slavení mše svaté. Odtud už jsme vyjeli každý sám (autobus). Sice nastaly ještě nějaké komplikace s přemísťováním lidí, ale nakonec se to nějak udělalo a my jsme dorazili do našeho města kolem 19. hodiny večerní. Předtím jsme ještě zavezli naše přátele do Lanškrouna. A pak už hurá domů..., kde na většinu z nás čeká postel a české teplé jídlo.

Podle osobních vzpomínek sestavili Martin a Veronika P.

"Draží přátelé, věřit dnes v Ježíše, následovat Ježíše jako Petr, Tomáš, první apoštolové a svědkové, od nás vyžaduje, stejně jako tomu bylo v minulosti, abychom se za něj postavili, častokrát téměř až k novému mučednictví: mučednictví těch, kdo, dnes stejně jako včera, jsou povoláni jít proti proudu, aby následovali božského Mistra a šli za „Beránkem kamkoliv jde on“ (Zj 14, 4)... Snad nebudete muset prolít krev, ale určitě budete vyzváni k věrnosti Kristu! Věrnosti žité v konkrétních okolnostech každodenního života. Myslím na to, jak je v dnešním světě obtížné pro snoubence uchovávat čistotu před sňatkem. Myslím na to, jak je vystavena zkoušce vzájemná věrnost mladých manželů. Uvažuji o přátelství a o tom, jak snadno se vkrádá pokušení k věrolomnosti.

Myslím i na to, jak musí zápasit ti, kdo si vybrali cestu zvláštního zasvěcení, aby si uchovávali svou oddanost Bohu a svým bratrům a sestrám. Myslím na ty, kdo chtějí žít život solidarity a lásky ve světě, kde se zdá, že jediné věci na nichž záleží jsou logika profitu a osobní a skupinové zájmy.

Myslím i na ty, kdo pracují pro mír a sledují jak vybuchující a zhoršující se války v různých oblastech světa, myslím na ty, usilují o lidskou svobodu a vidí, jak jsou lidé stále otroky sebe sama či jeden druhého. Myslím na ty, kdo se namáhají pro zajištění lásky a úcty k lidskému životu a sledují časté útoky na život a výsměch úctě životu náležející."

Úryvek z promluvy svatého otce při vigilií na Tor Vergata

A ještě několik dojmů naší skupiny z Římského setkání.

Jsem vděčný tomuto pozvání Sv. Otce za to, že jsem potkal spoustu mladých z jiných zemí a s některými jsem se poznal i blíže, třeba rozhovorem nebo stráveným časem na společném programu. A vůbec nerozhodovalo jestli je to hezká Peruánka nebo Kanadský motorkář... Ale to jen tak bokem. Ale to hlavní, co jsem chtěl říci: je dobré se takto potkávat a bavit se společně, protože pak už to není jen „nějaká“ Itálie, Canada, Peru, ale konkrétní lidé: Franka, Karel, Adriana..., a to, co se stane nebo postihne některou zemi se pak stane konkrétnímu kamarádovi, kamarádce, např. France. No není to síla? Pro mě teda ano...

Norbert

Líbí se mi, když si můžeme zařvat „Češi, Češi!“ A přihlásit se ke svému národu mezi ostatními, ale ještě lepší je, že mezi křesťany nezáleží na tom, kdo je Polák či Francouz, protože jsme děti jednoho Otce... Líbí se mi i pokřiky stylu „John Paul II, we love you!“ „Nech žije papež!“, protože si je papež opravdu zasloužil. Ale ještě lepší je, že papež nemluví o sobě, ale poukazuje na toho „dobrého pastýře“ - viz otázka pro nás na Svatopetrském náměstí: „Koho jste sem přišli hledat?“

Jirka

Je těžké si mezi tolika lidmi zachovat chladnou hlavu a otevřené srdce a místo nadávání se usmát, ale když se to povede, je to úžasný.

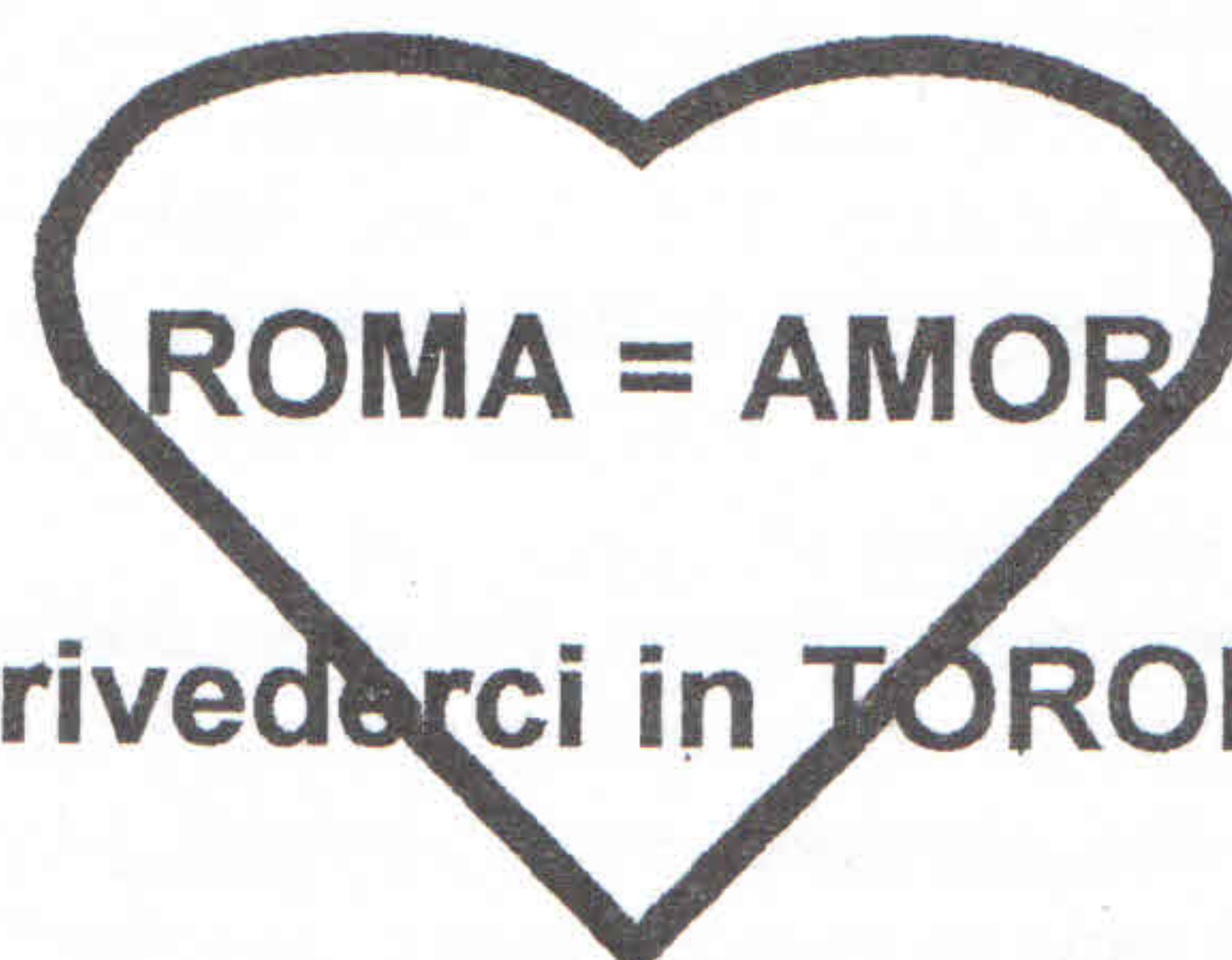
Jana

Toto setkání bylo jedním z nejsilnějších zážitků v mém životě. Bylo nádherné prožívat Boží lásku ve společenství tolika krásných lidí. Uvědomila jsem si, že víra je to nejvzácnější v životě a že ji nechci za žádnou cenu ztratit a zrazovat kompromisy. Chceme naši víru posilovat i skrze společenství. Děkuji Bohu a vám všem.

Míša

Co mě oslovilo, mimo jiné, bylo třeba včerejší V horku jsme všichni spěchali domů a hlavně být co nejdřív ve škole. V této mírně nervózní náladě jsem zjistila, že jsem v našem sektoru zapoměla spacák. Proto jsem prosila jednoho človíčka, aby oznámil vedení, kde jsem a případně aby na mě u autobusu počkali. Ten človíček mě uklidnil ať jen spěchám zpátky a nebojím se, on že na mě počká. Nepočkal pouze on, ale celá skupinky lidí, kteří slyšeli, co se stalo. Stalo se to díky mé nepozornosti a přece jsem nikde neslyšela poznámky typu: „To je hrozný, kvůli ní nestihneme nic, tisíc lidí nás předběhne, už jsme mohli být na zastávce..“ A za to vám hrozně moc děkuji.

Jarča

"Arrivederci in TORONTO"